

ogsaa et Element af Betydning. — Hvad det lægevidenskabelige Fakultet angaar, gælder en noget lignende Bemærkning. Det er jo ikke Fakultetets egentlige Opgave; det er tilstrækkeligt optaget af sin egentlige Værervirksomhed, som jo er dets Hovedsag, og en responderende Virksomhed laagt paa det, vil let medføre stor og betydelig Forhaling af Sagerne. Dertil kommer ogsaa, at vi maa huske paa, at i de Tilfælde, som jeg her sigter til, er jo Forholdet ingenlunde saaledes, at ingen andre lægevidenskabelige Stemmer komme til Orde ved Sagernes Behandling end de responderende i Sundhedsraadet. I de allerfleste Sager af den Natur vil der være andre Læger ogsaa, som ville komme til at ytre sig paa tidligere Stadier, og man kommer derfor ikke let til at staa over for det Tilfælde, at det kun er en eneste Mand's Mening, der bliver afgørende. Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at i de vanskeligeste Tilfælde af den Art, som her er Tale om, nemlig Spørgsmaalene om Afstandighed og Ikke-Afstandighed, der vil jo saa godt som altid, naar Tilfældet har en noget tvivlsom Karakter, ifølge den Praksis, som nu følges, og som fornøftigvis ogsaa vil blive fulgt i Fremtiden, Forholdet næsten altid være det, at den paagældende bliver indlagt til Observation i en Sindsygeanstalt, og saa vil der foreligge et Skøn om hans Afstandighed eller Ikke-Afstandighed fra Overlægen eller fra Anstalten, altsaa i Særdeleshed fra Overlægen ved den omtalte Anstalt, og han vil jo altid være en Autoritet paa dette særlige Omraade. Det vil altsaa ingenlunde blive Tilfældet ved en saadan Sag, at det alene er den til Sundhedsraadets Hjælp tilfaldte Psykiatiker, som kommer til at afgøre Spørgsmaalet, og som kommer til at ytre sig derom. Jeg tror, at i Praksis vil den, der kommer til at afgøre Sagen, snarest blive Overlægen ved den Sindsygeanstalt, hvor den paagældende har været indlagt til Observation, thi hans Dom vil vistnok fra de sagkyndiges Side altid blive betragtet som paalideligst, fordi han har haft Lejlighed til en lang Sagtagelse af Patienter, medens Medlemmerne af Sundhedsraadet i Reglen jo ikke ville kunne faa Lejlighed dertil. Jeg tror derfor, at naar man ser hen til de praktiske Krav, ser paa, hvorledes Sagen i Virkeligheden vil komme til at stille sig, er det næppe nødvendigt, at flere komme til at erklære sig i det overordnede Sundhedsraad. Forholdet er jo ogsaa det, at de tre faste Medlemmer af Raadet ikke ere aldeles usagkyndige paa det Omraade, der er Tale om. Sagen er jo ikke saaledes at forstå, at de ikke have Indsigt i Spørgsmaalet om Afstandighed eller skulde være

ganske uvidende om Kirurgiens vigtigste Sætninger. Det vil jo være dannede og intelligente Læger, der komme i Betragtning, som vel i Reglen ville have lyst med en eller anden særlig Gren af deres Virksomhed, men dog navnlig have haft Lejlighed til at beskæftige sig med Kirurgien som Reservelæger, en Stilling, jo mange Læger have været i. — Dernæst har man gjort Bemærkninger om, hvorvidt det maatte ikke var for lille en Sum, der er foreslaaet til Medhjælp. Dertil kan jeg kun svare, at jeg naturligvis ikke har noget imod for det første, at denne Bevilling gives paa Finansloven, hvis man vil det, og heller ikke, at man forhøjer Beløbet. Men den Sum, som er foreslaaet, er naturligvis opgivet mig af Sundhedskollegiet som den, man mente, at der var Brug for, og jeg har jo ikke haft nogen særlig Opfordring til at vælge andre Summer. Jeg vil tilføje, at det har jo heller ikke hidtil været Rigsdagens Sædvane just at ville forhøje Summen, naar den nærmest sagkyndige Autoritet ikke har anset det for nødvendigt. Men vil man give mig eller rettere det overordnede Sundhedsraad noget mere frie Hænder og lidt mere at raade over, ja, saa er det naturligvis noget, som vil blive modtaget med stor Taknemlighed.

Jeg vil dernæst gøre nogle Bemærkninger til § 9, og navnlig for saa vidt den angaar den omtalte Ret til ad administrativt Vej at unddrage en Læge Ret til at praktisere. Jeg skal ikke opholde mig ved de andre Medicinalpersoner, idet det har forekommet mig naturligt, at de alle maa følge samme Regel, men dette er jo for øvrigt et Punkt, vi nok komme over. Hovedspørgsmaalet er, om der skal være Afgang til ad administrativt Vej at berøve en Læge hans Ret til at praktisere. Som jeg sagde allerede i Fjor, da Sagen var til Behandling her, er dette Forslag nærmest foranlediget af Sundhedskollegiet selv, altsaa fremkommet fra Lægestandens egen Side og ikke egentlig fra Ministeriets, og de Grunde, som have foranlediget det, ere, som jeg allerede nævnte i Fjor, at det i mange Tilfælde stiller sig som særdeles vigtigt for Almenheden, at en Læges Virksomhed kan standses, fordi den er fordærlig og kan medføre den største Fare for Publikum, medens paa den anden Side det, der kan lægges den vedkommende Læge til Last, meget ofte vil stille sig som noget, det vil være vanskeligt at føre et almindeligt Bevis for ved en Domstol. Forrige Gang, denne Sag var til Behandling her i Tinget, var det ingenlunde Tilfældet, hvad den næstsidste Taler (Cas-